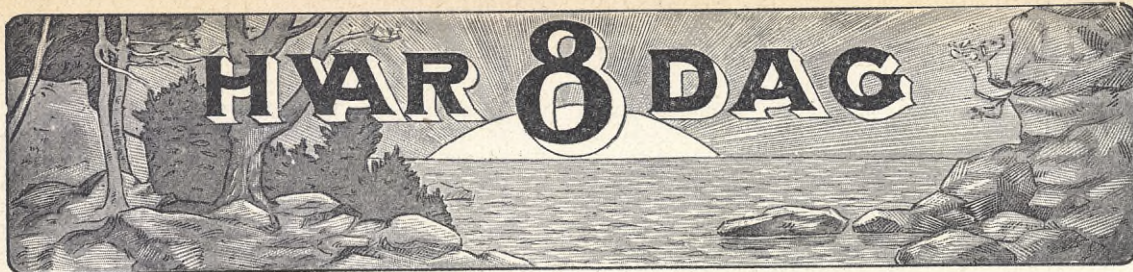

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 19 MARS 1905.

N° 25

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Johannes Paulsson. — Aflliden författarinna. — Från Hagborgsutställningen i Stockholm. — Amerikas afgående minister i Stockholm. — "Misèrespel" af Maria Jouvin. — En svältkonstnär. — Till Björn Björnsons 25-årsjubileum. — Den nya norska regeringen. — Ryssland just nu. VI. — Segrare och besegrad. — Veckans porträttgalleri.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

Foto. Jonason. Gbg.

JOHANNES PAULSSON.
PROFESSOR.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

JOHANNES PAULSON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

De klassiska språken, hvilkas studium förr utgjorde ett sine qua non för all sann bildning, haiva i våra dagar allt mera fått maka åt sig. Det är i vår brådskande och rastlöst framåtskridande tid icke möjligt att alltid börja från början, och det direkta afhængighetsförhållandet till antiken kan, efter att århundraden igenom hafva varit oemotståndt proklameradt, nu sägas vara brutet. Dock, ännu sakna icke de klassiska studierna sina hängifna vapendragare. För hvar och en som kommer i tillfälle att göra sina kunskaper verkligen ingående och som har makt att blotta den odödliga skönhet, som är gömd under seklernas damm, äro också dessa studier en aldrig sinande källa till vederkvickelse.

Professor Johannes Paulson vid Göteborgs Högskola, hvilken i dagarne uppnått sitt 50:de födnadsår, är en af dessa numera jämförelsevis få och dessutom en af vårt lands mest ansedda auktoriteter på sitt område. Numera endast beklädande professuren i grekiska, har han förut allt sedan andra året af Högskolans tillvaro och intill dess nyligen den gamla professuren i klassiska språk delades, varit innehafvare af denna dubbelprofessur.

Hur skattad professor Paulson som lärare än varit och allt fortfarande är, skulle han dock knappast komma i intimare beröring med flertalet af Högskolans studenter eller blifvit af den betydelse för den unga lärdomsanstalten som han varit, om han icke kunde se tillbaka på en tid, då han icke endast beklädde posten som studentföreningens inspektör, utan äfven var Högskolans rektor. Efter professor Edgren, hvilken under den första 3-årsperioden ledde Högskolans öden, kallades professor P. att bekläda den särskildt under de första åren af institutionens tillvaro vanskliga posten, och det ligger intet öfverdrifvet i de ord som offentligent riktades till honom då han 6 år senare på grund af mindre god hälsa såg sig nödsakad att afgå: "Den sakliga insikt, den formella takt, det outtröttliga arbete och intresse, som fordrades för lö-

sandet af alla dessa uppgifter, kunde icke hos någon finnas i högre grad än hos professor P. . . . Äfven därigenom står Högskolan till sin nyss afgångne rektor i tacksamhetsskuld, att han förstått att för henne i de vidaste kretsar vinna sympati och välvilja i lika hög grad som han för sig själf vunnit aktning och tillgifvenhet af dem som inom Högskolan stått honom nära."

Professor Paulsons inom alla grenar af hans vetenskap alltid lika vakna intresse har tagit sig uttryck i en särdeles liflig författarverksamhet, hvaraf den som kommit filologiska och andra tidskrifter till godo, förtjänar att särskildt framhållas. Bland mängden af de större eller mindre arbeten som han utgifvit må här endast nämnas: studier rörande Hesiodus, kyrkofadern Chrysostomus och Petrus de Dacia, undersökningar om den grekiska teatern, om Oidipussagan i den grekiska tragedien o. s. v. Till tjänst för dem som bedriva mera förberedande klassiska studier har han utgifvit Phoedri fabler och en del latinska skaldar i urval. För lekmannen introducerande arbeten äro hans öfversättningar af 4 Vergilianska elegier och hans i serien "Göteborgs högskolas populärvetenskapliga föreläsningar" utgifna arbete om Aristophanes.

Under åtskilliga år har prof. P. varit sekreterare i Göteborgs K. Vetenskaps- och Vitterhetssamhälle, och de minnestal han i denna egenskap hållit, finnas sammanförda i en särskild volym.

P. är född å Ekeberga i Vällups församling i Malmöhus län som son till landbrukaren Jöns Paulson. 1877 blef han student i Lund och tio år senare fil. d.r.

Följande år utnämndes han till docent och erhöill 89 fakultetens premium för den bästa afhandling i klassisk filologi under sistförflutna 3-årsperiod. 1891 utnämndes han till professor i Göteborg.

Till firande af femtioåringens födelsedag har af ett 20-tal ännu eller förut akademiskt verksamma klassiska filologer utgifvits en festskrift "Commentationes philologæ".

AFLIDEN FÖRFATTARINNA.

Den under märket Anna A., särskildt för en äldre generation kända författarinnan, fru Anna Wästberg har nyligen efter flerårig sjuklighet 72 år gammal aflidit i sitt hem i Vänersborg. Utgången ur ett fattigt hem, visade hon tidigt prof på godt läshufvud och arbetade sig till slut fram till en lärarinnebefattning. Sitt vittra författarskap började hon mycket tidigt. Hon framträdde först offentlig 1857 med en diktsamling, benämnd "Styfornsblom-

Efter fotograf

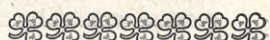
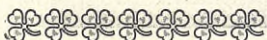
Kliché: Bengt Sjöforsparre.

ANNA A. (ANNA WÄSTBERG). †

morna", med förord af Onkel Adam. Utgaf sedan: "Konst och kärlek", "Mitt döda barn", jämte flera noveller och berättelsesamlingar.

Dessutom har hon lämnat en stor mängd berättelser, uppsatser och poemer i olika tidningar, kalenderar m. m.

Ehuru hon under de senare åren var bunden vid sjuksängen, följde hon dock med lifligt intresse hvad som af vikt tilldrog sig ute i världen.

FRÅN HAGBORGSUTSTÄLLNINGEN I STOCKHÖLM.

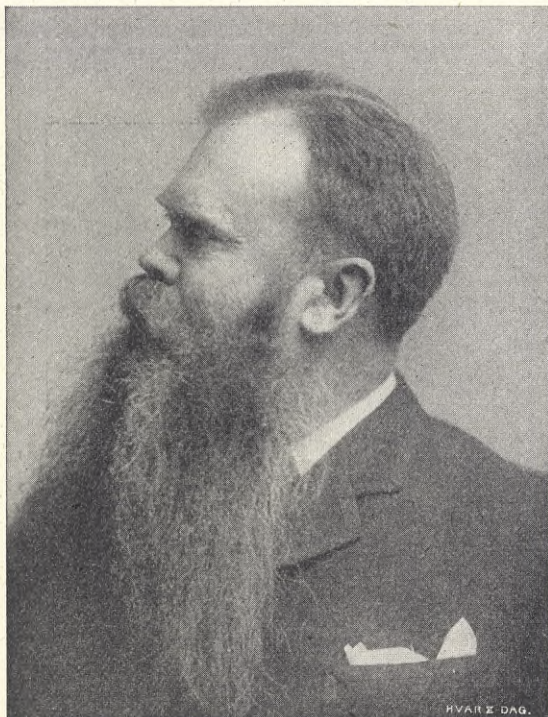
Rörande den nu pågående Hagborgsutställningen i Stockholm hänvisa vi till vårt senaste nummer, där vi jämväl meddelade hetsdesbild af Aug. Hagborg.

HVAR 8 DAG

— 393 —

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.
 AUG. HAGBORG_ (1). — Från byns utkant (Normandie) (2). — De svarta klipporna (marin, England) (3). — Jacques — studie till »un loup de mer» (sjöman) (4). — Porträtt (dotter) (5). — Frida (Zorns hem) (6).

AMERIKAS AFGÅENDE MINISTER I STOCKHOLM.

Efter porträtt.

W. W. THOMAS.

Skiss: Bengt Sjöberg.

Amerikanske ministern i Stockholm, W. W. Thomas, som efter att under sammanlagt fjorton års tid ha intagit platsen som den stora transatlantiska re-

publikens sändebud i vårt land, nu träder tillbaka till privatlivet, har i osedvanlig grad förstått att tillvinna sig allas sympatier.

Minister Thomas' intresse för Sverige och svenskarne kan dateras nära 50 år tillbaka. Då han en gång på 60-talet tillfälligtvis vistades här, hade han fäst sig vid det drag af seg energi, som låg på botten af det svenska lynnet, och efter återkomsten hem väckte han i staten Maines lagstiftande församling motion om att på statens bekostnad öfverföra svenska kolonister att rödja upp i de ödemarker som då ännu på stora sträckor funnos inom denna stat. Detta väckte anklag och han skickades öfver till Sverige som "Commissioner of immigration" för att om en tid återvända med en skara utvalda svenskar. Om hvad dessa utträttat bär den nu blomstrande staden New-Sweden vittnesbörd. Sedan han bistått immigranterna under de första årens oordnade förhållanden, ingick han änyo i Maines lagstiftande församling och verkade som advokat i Portland, intill dess han år 1883 nåddes af utnämningen till amerikansk minister för Sverige-Norge. 85 lämnade han denna post, men kallades 89 till envoyé. Som sådan har han sedan, med afbrott för åren 94—97, kvarstått tills nu. Med begagnande af den naturliga anknytning som förefinnes mellan Sverige och Amerika därigenom att Sverige ju äfven "därute" har söner, som räknas i millioner, har minister Thomas alltid gjort sitt bästa för att ådagalägga det intresse han hyser för vårt land. Bl. a. har han utgifvit ett stort arbete "Sweden and the Swedes", som vunnit mycken spridning i Amerika.

Minister Thomas är född 1839 i Portland, Maine, och härstammar på både fäderne och moderne från tvänne af Förenta staternas äldsta familjer. Han är gift med en svenska, född Törneblad.

MISÈRSPEL.

Skiss för HVAR 8 DAG af *MARIA JOUVIN*.

Hvarje lördagskväll spelades det kort på klockarens veranda. Det var klockaren, adjunkten, och skol-läraren som spelade — och alltid trekarl — fanns intet annat att välja på.

Det var nu i september. Vackra dagar visserligen, men pinande råkalla kvällar, med fukt och drag, och frostfarliga, stjärnklara nätter; med hvarje vecka ökades höstkänslorna betydligt, man kunde inte gärna neka till längre, att hösten var kommen och det på allvar. De på verandan påspikade luckorna skyddade blott skenbart mot det hvassa draget. Det drog så att ljuslågorna fladdrade och stearinen dröp, och adjunkten fick med hvarje spelkväll en alltmera påökad, envis snufva, som ej ens med de hetaste whiskytoddar lät mota bort sig.

Man höll likväl ut på verandan, ty inne var det förbjudet att röka, ett non plus ultra hvarförutan spelandet och toddandet ej kunde tänkas.

På detta vis hade man nu spelat flera somrar å rad, allt från de första ljusa försommarkvällarne, då hela nejden doftade af hägg och syrén, och hafsviken låg som en spegel med det hvita fyrtornet åtta sjömil dikt babord till hafs, hvilket stod som ett jättestort ljus och kastade sina halfannan minuts blänkare öfver det osäkra farvattnet — spelat till hösten ej längre lät drifva sig på dörren och ingen indiansommar mera var att förvänta.

Under den ljusa tiden, då fyren var släckt kom fyrmästaren alltid roende i land om lördagarne. Han deltog aldrig i spelet, men satt på verandabarrieren,

blossande på sin pipa och talade lågmält med klockarens aflägsna släkting, fröken Martina, som under de vackra sommarkvällarne satt med sin virkning på gungbrädet under verandan.

I sex veckor var fyren släckt; i slutet af juli gick fyrmästaren åter i vinterkvarter. Han hälsade då de tre spelarne i en mästertoddy, djuggul och skumhet, tog ett högtidligt afsked af fröken Martina och rodde i den saktaliga dalande juliskymningen tillbaka till den ensliga fyren. Och detta fyrmästarens bortroende var det första egentliga hösttecknet, ofelbart och odisputabelt, fastän högsommaren stod i sin yppigaste skrud.

De tre spelarne blefvo alltid efter fyrmästarens afsked liksom mera eftertänksamma. Den kvällen bjödo de endast underbud på sina kort, smuttade of-tare på whiskytoddarne och läto betänksamma ord falla om vintern, kölden och ensamheten, och adjunkten som annars blott höjde sin röst för att mäla sina bud sade vid ett af dessa tillfällen med sin snufviga, ut-tänjda stämma:

— Ensligt att bo så där afskild från folk, den stackarn kan väl aldrig bli gift — — —

Det var ingen som svarade; klockaren sneglade på adjunkten och adjunkten på skol-läraren, hvar på alla tre med ens stirrade i korten framför sig, liksom de däri tydligt sett uppenbara sig den bortfarnes bruna ögon, yfviga skägg, svarta slokhatt och röda sjömans-halsduk.

Fröken Martina satt också och stirrade framför sig, men hon såg därtill någonting mera — den lilla kno-

tiga pipan af trä med det lustiga turkhuvudet, ur hvars svartbrända turban eld alltid glimmade.

— Skål, sade klockaren omsider, hvars röst hade en småningom åldrande mans litet skrofliga heshet; — skål för en allt fortfarande god sammanvaro — skål Martina!

Men fröken Martina hade gått in; hon stod vid ett af salsfönstren och räknade servietter, medan hon iakttog blänkarne från fyren som kraftigt flammade fram ur hafsskymningen.

* * *

Fyrmästaren var egentligen ny på platsen, åtminstone tyckte de trenne spelarna så, ty det var blott under fyra års tid han på detta regelbundna sätt kommit och farit under högsommarens sex veckor. Och egentligen tyckte man inte längre om att han kom. De första somrarna hade han setat tyst och följt med spelet, men de båda sista åren hade han alldeles ändrat sätt, alltid setat och småpratad med fröken Martina, berättat långa historier om sjöfågelsjakter, om förlisningar och nödskött under svarta ovädersnätter, i år hade han invigt henne i lotsstationens hela signalsystem, och omtalat att man skulle lägga ut en klockboj på den yttersta kobben i norr — saker som inte blefvo omtyckta. Det hela artade till att blifva väl mycket intimt. Och så var det också i grunden någonting obehagligt med den där känslan af kalldrag och höstkyla som hans försvinnande hvarje år förde med sig, och som kom en att vädra vinterkyla och höstrugg midt i den skönaste högsommarstämning — man tyckte som sagdt inte längre riktigt om att han kom. Men redan lördagen efter hade man så godt som glömt bort de där känslorna, och man skulle troligen inte ägna fyrmästaren en tanke, förr än han nästa år åter dök upp på sina sommarter till klockarens whiskeytoddar och fröken Martinas röda garnnyta.

På detta vis hade emellertid nu äfven denna sommar halkat förbi, och ju längre det led, ju högre blef himlahvalfvet, ju mera intensivt stjärnluset. Man kunde inte längre dölja för sig, att den varma tiden afgjordt var förbi, och att vintern själf tycktes knacka på dörren. Och att det var allvar med i spelet fingo adjunkten och skolläraren bevis på, när de denna sista lördag i september skulle gå hem och kände små våta, vita papperslappar fladdra om öronen. Som de hvardera hade öfver halfmilen att gå skulle det vara slut med lördagsbesöken hos klockaren, då snön blef liggande och stängde gångstigar och genvägar, och båda hade en orolig förkänsla af att blef det en lördagssammankomst till så blef det inte mera.

Det blef både en, två och tre spelkvällar äfven i oktober; och man höll tappert ut på verandan. Lördagen den tjugoförsta förstod man dock, att det inte kunde gå längre. Och fastän man satt med ytterrockar, mössor och bottfärer på, raknade fingrarna om korten, och adjunkten fumlade obegripligt med trekarlen.

— Nu få vi säkert snö, sade fröken Martina som gick omkring och fyllde hett vatten på toddarne. Hon var klädd i stickad svart yllekofta, och hade en röd silkesduk knuten om halsen. När hon kom till adjunkten, lade han korten ifrån sig, andades häftigt i sina stela händer, och såg med sina närsynta ögon upp i hennes orörliga ansikte.

— Ja, nu ha vi snart vintern här, fröken Martina. Men fröken Martina log ett intetsägande leende och gick in i salen, hvars glasdörr till verandan hon mycket noga stängde.

Genom denna glasdörr hade man en fri öfverblick öfver det varma, ombonade rummet innanför med det

trefliga bornholmsuret och den muntra, brinnande brasan, men först och sist af fröken Martina som invid den sprakande elden satt lutad öfver sin stickning.

Nordanvinden slet i verandaluckorna och fin kornsnö rök här och där in och lade sig på tvärslärrne och samlade sig i en smal strimma tvärs öfver golvet.

Man satt och bjöd under hvarann i miserspelet, och man tappade, tappade ohjälpligt, i tur och ordning. Klockaren som annars satt inne med turen var nervös vid hvarje ny gifning, och skolläraren blef hvitare i ansiktet ju längre kvällen led och hans rödkantade ögonlock klippte oupphörligt mot de fladdrande, rinnande ljusen. Adjunkten var egentligen den som höll kuraget, fastän han efter den sista tremästaren knäppte igen läset om en tom portmonnä.

Klockan var öfver elfva, då dörren till salen åter öppnades och fröken Martina bad herrarna stiga in och ta en smörgås.

Det var som om adjunkten blott väntat på detta ögonblick, och när fröken Martina åter försvann ut till köksregionerna, smög han sig osedd efter henne.

Genom en lång, svart gång famlade han sig ut i ett stort mörkt kök, i hvars tak han skymtade några stänger svartbrödsbakor. Ett isande drag slog här emot honom, dörren till skafferiet stod öppen, och inne i skafferiet stod fröken Martina med en yllschal om huvudet och skar upp kött.

Adjunkten hostade förläget bakom sin hand för att väcka hennes uppmärksamhet.

— Att adjunkten som är så förkyld vågar sig hit i draget? — Hon såg sig om öfver axeln.

— Åh, jag är så genomdragen förut, hostade adjunkten, att det gärna inte kan bli värre, och det är en sak som jag önskade tala i enrum med fröken Martina om.

— Och hvad skulle det vara? Fröken Martina kom in i köket, ställde ifrån sig skärbrådan och ljust på köksbordet, och gick till fönstret, där hon tog tvänne sillhalfvor ur ett stenfat med vatten, hvilka hon började skära i små fyrkantiga tärningar.

Adjunkten stängde skafferidörren, och såg sig om efter en sittplats, men då de båda stolarna stodo vid det dragiga fönstret och han märkte huggkubben alldeles invid spisen, slog han undan huggspånorna och satte sig på denna.

— En viktig och allvarsam sak ser fröken Martina. Han nöp försiktigt bort en hvit träända från sina svarta benkläder; — en liten komministergård är dock inte att förakta — jag har stora förhoppningar vet fröken Martina.

— Det är ju att lyckönska till, vet adjunkten.

— Ja, jag har äfven förhoppningar i ett annat och viktigare afseende, jag vågar nämligen tro, att jag inte är alldeles likgiltig för fröken Martina —

Adjunkten hostade åter bakom sin hand, och han fortsatte, då fröken Martina ingenting svarade.

— Och som fröken Martina vet och kanske påminner sig de visdomsfulla, djupa orden, att det icke är godt att mannen förblifver allena så —

— Så tycker jag därför att adjunkten borde gifta sig —, inföll här tvärt fröken Martina.

Adjunkten hajade till. Hans närsynta ögon följde i ifrig spänning de mycket röda och just ej synnerligen små händer som sysslade med att hacka hårdkokade ägg på skärbrädet. Han hade så många gånger föreställt sig denna scen, men på ett helt annorlunda sätt, och minst af allt hade han tänkt sig den försigående i ett kök, men tiden var knapp och några reflexioner hade i sanning ej varit tid till att göra. Hvem visste, när man här näst träffades? Och han kom i hänryckt sinnesstämning vid tanken på, att det nog ej skulle vara sista gången de skulle ha det så förtroligt på tu man hand.

Men adjunkten slungades hårdhänt nog ur den ljuvfa föreställningens värld direkt in i verkligheten af fröken Martinas spefulla röst som sade:

— Ja, kommer bara komministergården, kommer nog också komministerfrun, det är min tanke om saken. Vill adjunkten nu vara snäll och gå in till de andra och tala om, att det blir sillsallat till kvällen, så blir dom glada.

När fröken Martina tio minuter efter kom in med sallatsbrickan, satt adjunkten med en mörk rodnad afsides från de andra och ladé patience, och när den lätta supén var afäten, var han borta, innan skollärarn ännu hunnit taga rocken på sig.

Det gick också märkvärdigt långsamt med denna rockpåtagning i afton. Fröken Martina som var sömnig och förtvifladt gäspade bakom sin schal tog ett resolut tag och skulle hjälpa honom.

Men skolläraren greps af en förunderlig känsla, då han kände hennes hand på sin arm.

— Hvad — fröken Martina, sade han med sin tunna, öfveransträngda röst, och grep ifrigt efter hennes båda händer och såg henne in i ansiktet med sina rödkantade klippande ögon — hvad — hm — om vi två skulle gifva oss med hvarandra! Detta är någonting som jag gått länge och funderat på, skall jag tala om. Har ni lust? Nu kommer en lång och enslig tid, och det är godt att vara två. Om ni bara hade lust! Ni skulle minsann inte behöfva att komma och ångra det och godt om utrymme är det därborta i skolhuset, som ni vet. Ni skulle aldrig behöfva känna en doft af tobak en gång. Vi skulle alltid sitta där nere och spela om lördagskvällarne, eller hur?

Han vinkade ifrigt till klockarn som med händerna i byxfickorna och rynkad panna stod i salsdörren.

Men fröken Martina gjorde sig lös med en ilsnabb rörelse.

— Att magistern, som ä gamla karln, kan stå och prata sådana dumheter midt i natten, det är då för tokigt.

Och borta var hon. Man hörde henne stunden efter skramla med porslin ute i köket. —

— Nej, nej, min bror, sade klockaren när han med en tvär knyck stängde dörren efter den slokörade skolläraren, — den fågeln gick inte att fånga — fastän den sitter i bur, småskrattade han och snoppade det rykande ljuset han höll i handen.

Han blef en stund stående i farstun, innan han gick in. Med ljuset i hand gick han bort till den lilla spegeln i hörnet och böjde sitt ansikte tätt intill glaset. Han räknade rynkorna i pannan. Noga taget voro de blott sju om man räknade med den lilla öfverst under hårfästet, ja, det var ju också ett par fula veck mellan ögonbrynen, annars var ansiktet glatt och jämt — och inte ett grått hår — det hela riktigt passabelt för en så pass gammal karl. Han myste belåtet och gick in i salen, där fröken Martina nu höll på att plocka in porslinet i björkskänken.

Klockaren ställde ljuset ifrån sig; han gick några slag kring golvet. — Jo, dom kan hitta på, sade han bröstande sig, den där skolfuxen var inte dum minsann, hm, hm —, nu tänkte de visst röfva bort dig ifrån mig hva? Men då slog slint ha ha ha! Ett tocke påhitt, han fingrade nervöst på urkådjan, — nog kunde dom väl förstå att du inte vill öfverge mig, hm!

Han fortsatte att slå sina kretsar kring bordet, gick i en åtta fram och tillbaka öfver trasmattn.

Fröken Martina svarade inte. Försiktigt placerade hon asietterna för sig och glaset för sig, saltkaret kilade hon med en knyck in i vrån på öfversta hyllan.

— Att tänka sig att folk kan vara så ogement dumma, fortsatte klockaren, och ett så'nt frieri se'n, midt för ögonen på andra. Flytta dit bort i skogens-

samheten i det tomma skolhuset, det var också en idé — om det åtminstone varit adjunkten som kommit med förslaget — hm! Nej, då har du det väl bra mycket bättre här, inte sant? Och ville du bara så — vet du nog, att både hand och famn stå dig öppna hos mig.

Fröken Martina reste sig häftigt, hon slog igen skänkdörren med en hård smäll. — Nej, låt oss nu för all del få ro för i dag, det här blir sannerligen för mycket —, hon drog småfrysande schalen tätare omkring sig och gick mot dörren, — godnatt.

— Ja ja — godnatt då, du får tänka på saken Martina, jag menar allvar och anbudet är inte att förakta.

Fröken Martina ryckte tvärt på axlarna och stängde dörren efter sig med onödigt styrka.

Den kvällen släppte fröken Martina inte ned rullgardinen i sitt rum utan låg länge och iakttog huru blänkarne från fyren hvarannan minut spelade på tapeten. Hon låg och tänkte på, att hon bestämdt skulle följa med lotskuttern, när den härnäst seglade post och proviant ditut.

Efter fotografi.

EN SVÄLT KONSTNÄR.

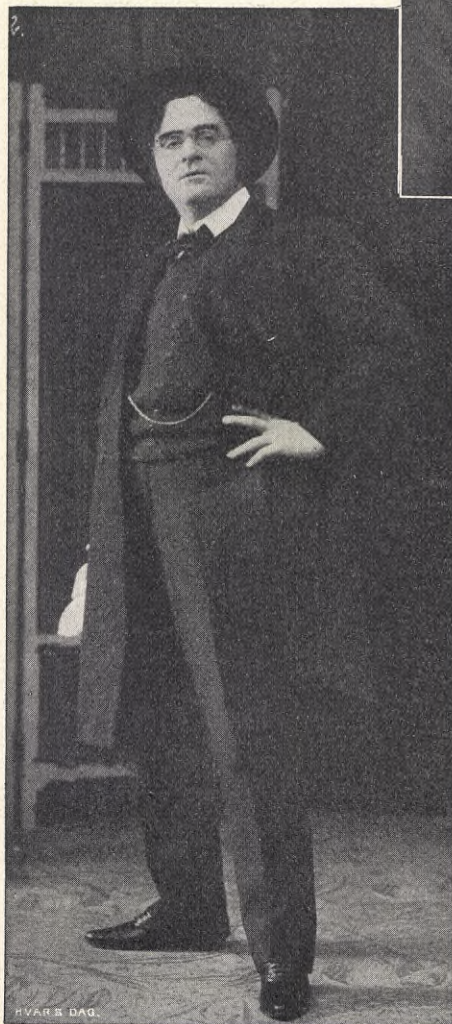
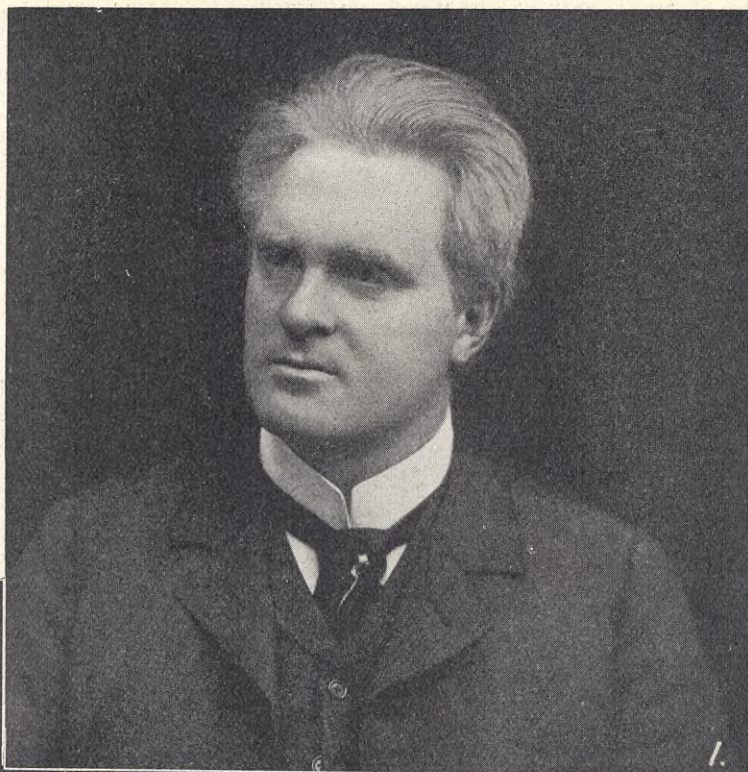
En "professor" Papuss har i egenskap af svältkonstnär lyckats ådraga sig en viss uppmärksamhet i Tyskland. Han låter innesluta sig i en stor glasflaska, hvilken under iakttagande af all kontroll förseglas, och i denna flaska tillbringar han så fulla åtta dagar utan att förtära hvarken mat eller dryck. Han har endast en paket cigaretter att trösta sig med i sin frivilliga fångenskap. För att möjliggöra sitt kraftprof är han öfver hela kroppen omlindad med en 300 meter lång och 7 cm. bred binda, hvilket lär på ett för hans syfte förmånligt sätt inverka på blodomloppet och ämnesomsättningen.

TILL BJÖRN BJÖRNSSONS 25-ÅRSJUBILEUM.

Den 22 mars kan Kristiania Nationalteaters bekante chef Björn Björnson fira sitt 25-årsjubileum som skådespelare. Vid den fästföreställning som med anledning häraf äger rum, kommer han att uppträda i sin gamla glansroll som "Tygesen" i "Geografi og Kjærlighed".

Björn Björnson, hvilken som bekant är son till den store norske diktaren, är i mycket en kraftmänniska och en stridens man som sin far. Men så har han också utträttat! Han har helt enkelt skapat en klassisk tradition.

Född i Kristiania den 15 nov. 1859, växte han naturligtvis upp under de tänkbarast gynnsamma betingelser, och ämnade först ägna sig åt musiken. Emellertid genomgick han den med konservatoriet i Wien förenade skådespelarskolan,

Efter porträtt.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skilm—Oho

BJÖRN BJÖRNSSON (1) SOM »TYGESEN» I »GEOGRAFI OG KJÆRLIGHED» (2) OCH SOM »PAUL LANGE» (3).

gjorde därefter sina egentliga lärospån som skådespelare vid ingen ringare än den Meiningerska truppen och studerade därefter i Paris fransk skådespelarkonst.

Så kom han hem. Där började just den gamla goda skolan med pjäser som "Kongsemnene" och "Hærmændene" som dominerande på repertoaren och skådespelare som Laura Gundersen, Johannes och Louise Brun o. a., att kännas litet gammal. En ny tid var kommen, Ibsens och Björnsons moderna dramer sågo ljuset och veteranerna drogo sig undan den ene efter den andre.

Björn Björnson debuterade som "Richard III". Det

bläste snart upp till storm om hans namn, men det blef förnyelsens, icke tillintetgörrelsens vindilar. Ännu funnos väl många ojämnheter för honom att öfvervinna, hans våldsamma kraft behöfde i mycket att dämpas. Men snart växte sig hans konst fast och manlig, och Björnson blef allt mera den medelpunkt omkring hvilken Norges yngsta skådespelarkonst samlade sig. 1893 blef han regissör vid Dagmar-teatern i Köpenhamn, men när Kristiania för några år sedan fick sin Nationalteater, kallades Björnson till dess chef.

Sedan 1893 är B. gift med den kända norska sångerskan och skådespelerskan Gina Oselio.

DEN NYA NORSKA REGERINGEN.

1/fter porträtt.

F. d. statsrådet
P. C. H. K. MICHELSEN.
Statsminister i Kristiania och chef
för justitieministeriet (1).

Höiesteretsassessor
HAGERUP-BULL.
Medlemmar af statsrådsafdelningen i Stockholm.
(3 o. 4.)

Sorenskriver
H. BOTHNER.
Landstingspresidenten
A. H. VINJE.
Chef för landbruksde-
partementet (6).

F. d. statsrådet
J. G. LÖVLAND.
Statsminister i Stockholm (2).

Odelstingspresidenten
S. A. B. ARCTANDER.
Chef för handelsdepartem. (7).

F. d. statsrådet
GUNNAR KNUDSEN.
Chef för finansdepartem. (3).

Prosten
CHR. KNUDSEN.
Chef för kyrkodepartem. (9).

Generalmajor
C. W. E. B. OLSSÖN.
Chef för försvarsdepartem. (10)

Klitché: Kem. A.-F. Bengt Silfversparre Ståm—Og.

RYSSLAND JUST NU.

FRÅN HVAR 8 DAGS UTSÄNDE KORRESPONDENT.

VI.

EN AFSTICKARE TILL KONSTANTINOPEL.

Det ryska handels- och sjöfartskompaniet var besjäladt af en poetisk ingifvelse då det fastställde turistlistan för linien Odessa-Konstantinopel. Man lämnar den prydliga men ledsamma sydryska storstaden på lördags morgon, utan att behöfvä stiga opp i otta, och man kommer fram till sultanens utomordentliga hufvudstad på söndags kväll, just vid solnedgången, som låtit Bosporens palats lysa i all sin prakt, men öfver dess ruiner och de i evig grönska hvilande byarna vid dess stränder redan kastat några af kvällens skuggor. Öfverallt ser man den vackra röda flaggan med halfmånen och stjärnan, på de många segelbåtarna lika väl som på villornas tak och vid sultanens med kanske litet för ålderdomliga kanoner späckade fort. Vid ett af dessa måste ångaren en god stund ligga och vänta på den obligatoriska tillåtelsen att få löpa in till Konstantinopel; och de resande ryssarne förarga sig och titta med sina kikare kritiskt på dessa befästningar, som turkarne dristat sig anlägga så nära Sevastopol. Slutligen kommer dock en båt med det stämplade papperet och ångaren kan tillryggalade den korta sträcka, som återstår till det Gyllene Hornet. Skutari med sina cypresslundar och måleriska husmassor skyntar till vänster och sultanens praktfulla palats Dolma Baktche ses till höger, på den europeiska sidan, med sina hvita murar badade af Bosporens vatten.

Ångaren kastar ankar och kringsvärmas genast af en massa småbåtar, man kommer ner i en af dem med eller mot sin vilja, och åtföljd af en hotellkommissionär ros man bort till de låga och svarta träskjul, där Galatas tullstation är inkvarterad. Där letas det framför allt efter böcker och cigarretter, men en rysk

kursbok och Bourgets L'Etape, som man hittar i min kappsäck, anses inte förgrifliga och få passera. Värre går det en annan resande, som har några ryska noveller från Kaukasus och ett litet häfte om de ockulta vetenskaperna: båda skickas för närmare undersökning till censuren! Och det trots de obligatoriska dricksångarna.

Man är ingenstädes så hjälpsam mot främlingar som i Konstantinopel, och ingenstädes måste hjälpen betalas dyrare. I vagnen, som för en till hotellet, sitter redan en ytterst hjälpsam människa, tolken-vägvisaren, som tagit stadens sevärdheter på entreprenad och som anses oundgänglig för turisten. Det är en mycket obehaglig parasit, som talrikt förekommer i Konstantinopel och gör vistelsen där mindre behaglig och mycket kostsammare, än den kunde vara. Under masken af utsökt artighet och obetingad ärlighet är han en tyrann och en blodsugare — för en dit man inte vill och stör ens meditationer genom platta anmärkningar, ligger i komplott med stadens alla skälmar, både köpmän, präster och värdshusvärdar, begär tio francs för sina tjänster, men tar mer än det tredubbla. Och ändå är det svårt att undvara honom, åtminstone första dagen.

I Pera och Galata reder man sig utmärkt med franska språket, som alla människor där känna någorlunda till, men i Stambul är det värre. På Peras gator och i Galatas gränder hör främlingen visserligen oftast ett tungomål, som han nog i början tar för turkiska, men småningom anar han af dess välljud och smidiga svada, att det är hellenernas språk. Man kan lefva länge i Pera och Galata och tro sig vara i en grekisk

Wetter fotograf.

FRÅN KONSTANTINOPEL: Stora Galatabron, sedd från Stambul, med trupperna återvändande efter selamlikceremonien. I bakgrunden Galatatornet.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Sklm—Gbg.

stad, hvarje handlande, hvarje kypare, hvarannan människa är grek, alla skyltar och affischer, många tidningar äro affattade på grekiska. Det är klokt och företagsamt folk, utan skrupler i onödan, ofta älskvärdare i sällskapligt umgänge än i affärer. I Konstantinopel äro de inte gärna sedda af franker och turkar, och den som blir lurad af en grek kallar naturligtvis alla greker för samvetlösa skurkar och snikna judesjälar.

På Odessaängaren hade jag gjort bekantskap med två unga greker, som reste i affärer mellan Pireus, Konstantinopel och Svarta hafvets hamnar. Vi träffades ånyo på ett kafé i Pera och tillbragte några aftnar tillsammans. De små människorna visade sig inte alls som några skälmar och schackrare, och bara de fingo en kaffekopp, en bit konfekt och en någorlunda vacker uppapperska att titta på, glömde de alldeles bort att tala om sitt sista billiga inköp på bazaren eller sin planerade stora affärsspekulation. Den ene var dansentusiast och släpade oss omkring på allehanda danslokaler, där han trodde, att man kunde få se något vackert . . . men till sist erkände han med vemod, att mazurkan dansas bättre i Odessa än i Pera. Hvem vet, kanske de nutida grekerna ha kvar mer af sina förfäders skönhetsörst och skönhetsglädje, än deras belackare vilja medgifva. Den andra af mina grekiska vänner var nu visserligen en mer realistisk natur, som gärna talade i politik. Balkanhalföns greker äro inte utan sina storhetsplaner och skulle gärna vilja öfverta det hotade Rysslands förmynderskap öfver dess befriade och dess undertryckta folk.

Det grekiskt-frankiska Pera är ju Konstantinopels mest städade stadsdel, och ändå har det just inte mer än en enda gata, den långa och smala Grande rue de Pera, från hvilken tränga och smutsiga gränder grenar sig ut åt båda sidor.

Grande rue de Pera är utrustad med trottoarer, och dem vågar man verkligen gå på, medan det i det öfriga Konstantinopel är rädligast, särskildt om kvällarna, att hålla sig midt på gatan. Det slås nämligen ut allehanda oaptitliga saker genom fönstren, och för den humoristiska effektens skull ofta på en intet ondt anande vandrare. För öfrigt är det inte så illa beställt med gatufriden och den allmänna säkerheten i sultanens stad, som man kunde tro. En af mina grekiska vänner förklarade saken så, att turkarna tycka mycket mer om ett allmänt och öppet blodbad, än småmord i tysthet, i en eller annan mörk gränd. Polisen ser man just aldrig till, men vissa tecken tyda på, att den existerar. Hemliga polisagenter finns det godt om: de sitta lyssnande i kaféerna eller vandra omkring på de publika maskeradbalerna, för att uppsnappa något förfluet ord, som kan röja en farlig ungturkisk komplot. Man känner godt till dem på Concordeatern, där både turkar och kristna samlas för att åse turkiska pantomimer eller västerländsk varieté, och på Odéon, där man kan få vara med om maskeradbal med confetti och serpentiner. Peras nöjeslokaler äro för öfrigt rätt anspråkslösa, om också palats i jämförelse med Galatas ruskiga dansetablissemang, där polisagenterna också äro hemmastadda. Sultanen lever inte trygg och lugn bland sitt trogna folk, men kanske gör man spe af hans rädsla, när man berättar, att elektrisk belysning är förbjuden i Konstantinopel af den anledning, att Abdul Hamid fruktar attentat med elektriska strömmar. Det påminner om Strindbergs Inferno . . . Och medan de föregående sultanerna vid den högtidliga böneceremonien hvarje fredag brukade uppsöka någon af Stambuls fräjdade moskéer, nöjer sig den nuvarande med att besöka den lilla vackra Hamidijemskén, alldeles invid Jildizkiosken.

Om min hjälpsamma vägvisare tillät mig att ströfva

omkring i Pera på egen hand, så höll han dess starkare på att något sådant vore omöjligt i Stambul. Det blef därför i hans sällskap som jag första gången vandrade öfver Galatabron, som förbinder Stambul med det öfriga Konstantinopel. Man blir öfverraskad, genast man beträder den gamla skröpliga träbron: den spärras af fyra turbanprydda hejdukar, som fordra en liten slant i bropängar af hvarje passerande. De pengar som tas in med detta ålderdomliga beskattningsmedel, äro anslagna till sultanens köksdepartement, hvarifrån jämväl ett stort antal högre ämbetsmän bespisas. På det torg, där bron utmynnar i Stambul, har man bästa tillfälle att studera turkiskt gatulif. De otaliga småmånglarnes skrik är bedöfvande; de slå sig ner öfverallt, midt i gatsmutsen eller på trottoarerna, där de hindra trafiken, och salubjuda med förtvilad energi sina frukter och sötsaker, trumpetor och krimskrams, tofflor, sidentyger, vattenpipor, paraplyer och allt upptänkligt. Omkring Validijemskén råder en vild trängsel: där hålles en stor färmaknad med anledning af den stundande Bairämfasten, då de rätttrogna fira upphörandet med fastetiden. Fåren äro märkta med olika färger i pannan, till åtskiljande af de olika ägarnes hjordar; köparen tar utan vidare kräket på ryggen och bär det då genom gatorna. Bairämfasten firas af turkarne med ideligt skjutande, i hvilket de tydligen finna stort nöje; det börjar i den tidiga daggroningen och fortsättes vid middagstid och på kvällen. Då äro också moskéerna illuminerade, och Agia Sofia strålar i all sin glans.

— Ni vill naturligtvis först se Agia Sofia, säger vägvisaren förekommande och älskvärdt, låt oss ta en vagn dit!

Och vi ta naturligtvis en vagn, hvilket ger vägvisaren tillfälle att vid den slutliga uppgörelsen förtjåna ett par piaster, och inträda med af orolig förväntan bäfvande hjärta (det vill säga, det är nog bara mitt som bäfvar), in i den utomordentliga dömen. Man håller just bön därinne, och de otrogna få endast tillträde till galleriet, där kvinnorna hade sin plats anvisad under den bysantinska tiden. Intrycket är verkligen storartadt och har alltför ofta beskrifvits af mer eller mindre poetiska resande, i alltför matta och intetsägande ord. Bönstundens stämning gör det ännu mer högtidligt under den eviga kupolen, där de hvita dufvorna obehindradt få flyga och bygga sina nästen. Den som kommer ifrån det moskovitiska Kremls små barbariska kyrkor, där de otaliga hälgonens själlösa bilder prunka i osmaklig och öfverlastad prakt, kan inte bli annat än slagen af den mäktiga bysantinska dömens rena skönhet, och den islamitiska gudstjänstens enkla allvar syns honom oändligt mycket värdigare än de ryska popernas evinnerliga mässande och jämmer. Om ryssarne en gång såge sina hemligaste förhoppningar realiserade och finge göra sitt intåg i kejsar Konstantins stad, hur skulle de då inte kluta ut Agia Sofia med undergörande helgonbilder, fula förgyllda gubbar med skäggiga ansikten och utmärglade kroppar.

Jag vandrar omkring på galleriet och ser de sparsamma minnena från den kristna tiden. Kors som turkarna stympat, en eller annan bild som de målat öfver, och den venetianska dogen Eurilo Dandolos graf, som de lämnat orörd.

— Den här kyrkan borde naturligtvis restaureras, säger min vägvisare — han är tysk — hur härlig skulle den inte då bli!

— Naturligtvis, svarar jag allvarligt, och det vore en sak just för tyskarna, som ju också för öfrigt har lärt turkarna så många nyttiga ting. Restaurering, det är en sak som tyskarne förstår. Jag har sett det gamla kejsarhuset i Goslar, och det var beundransvärdt restaurerad; i den stora salen hade man målat

FRÅN KONSTANTINOPEL:

Efter fotografier.

1. AHMEDMOSKÉN (den enda med 6 minareter); t. v. Theodosius den stores obelisk (med hieroglyfer); t. h. ormpelaren (grekernas tempelskänk till Delphi efter slaget vid Plataää).
3. AGIA SOFIA, den gamla byzantinska dömen; nu moské.

Ättché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

2. DET INRE AF AGIA SOFIA.
4. SELAMLİK CEREMONIEN; t. v. Yildizkiosken, sultanens vanliga residens; t. h. Hamidijemoskén, där han hvarje fredag förrättar sin andakt (selamlık).

en jättelik fresk, framställande det nya tyska rikets grundläggning, symboliskt med kejsar Wilhelm, Bismarck, Moltke och en par tre segergenier. Det gjorde en rent af storartad effekt.

Och vägvisaren nickar bifallande och gläds att själf ha litet del, som tysk, i sina landsmäns ära; men innerst tänker han på något annat, han vill så snart som möjligt föra mig till bazaren, ty där har han åtskilliga vänner, hvilkas näring han gärna vill hjälpa till att uppamma. I Konstantinopel äro alla människor så hjälpsamma, mot en obetydlig ersättning.

Vi slå alltså in på vägen till bazaren och göra endast ett hastigt besök i janitscharmuseet, som vi passera. Det är ett ganska kuriöst panoptikon, där man kan se alla de måleriska dräkter, ministrars, hofmäns, prästers, soldaters, som försvunno i och med sultan Mahmud II:s blodiga reformer år 1826, då de oroliga och själfrådiga janitscherna utrotades. Det var säkerligen politiskt klokt, men hvilket estetiskt vainsinne, att begrafva hela denna brokiga och vackra orientaliska maskerad, som utställd i ett museum ännu för tankarna till Tusen och en natt, Kalifens äfventyr och Kadins visa domar. I Seraljens förgård ser man ett annat janitschariskt minnesmärke, den mycket mer än sekelgamla lönn, där de muntra soldaternas höfdingar brukade hålla rådpågning och hvarifrån de väntade att få se, uthängda öfver "den kejsrerliga porten", de blodiga hufvuden, som de begärt i gifva af sin härskare. Tiderna förändras, de muntra soldaterna äro inte mer, och i stället för de forna vizirerna, i sina orientaliska dräkter, sitta nu i Höga Porten korrekta gentlemän i svart bonjour.

Jag följer ånyo undergifvet min vägvisare, som skryter med sina stora kunskaper i turkisk historia och islamitiskt samhällslif, men som i en handvändning förväxlar Mahmud reformatorn med den store sultanen från 15:e århundradet, Konstantinopels eröfvar. Vi träda in i bazaren, Stambuls labyrint, som ingen främling lämnat utan att ha blifvit dragen vid näsan af två skälmar, som låtsas lura hvarandra, men alltid lura en tredje, som inte nödvändigt behöfver vara en skälm. Vi komma rakt in på siden- och broderkrämarnas gata, hvarje olika grupp af handelsmän bildar liksom ett särskildt skrå och har slagit sig ner vid sin särskilda gata, i olikhet med de ryska bazarena, där butikerna äro blandade om hvarandra. Vägvisaren för mig in i en butik, som han särskildt rekommenderar, och den artiga och leende krämaren dukar fram sina varor. Och hvad finns det inte allt! Det finns till och med byzantinska antikviteter, små silfverdosor med kristna emblem, inte alls illa medfarna af tidens tand och så billiga, att man undrar hvilken firma i Wien, Odessa eller Smyrna, som kan ha tillverkat dem. Men det finns andra mycket vackra saker: cigarettmunstycken, fint bearbetade i silfver och pärlemor och måhända så gamla som de ge sig ut för; sällsamma dolkar med rikt sirade fästen och underliga inskriptioner på klingan; armband och halsband, radband och prydliga sigill. Men hvad krämaren är säkrast på att få sälja, det är vackra sidendukar från Brussa och andra håll, schalar och blusar, alla broderade i brokiga färger och konstiga mönster, stundom med inskriptioner ur Koranen. Priserna äro just inte billiga, men vägvisaren har ju varit vänlig underrätta, att man kan och bör pruta.

Märker krämarn, att han har en allvarlig spekulant framför sig, så skicker han en gosse efter kaffe, ty vid mokkan skall köpet efter häfd och sed uppgöras. Det turkiska kaffet serveras i ytterst små tunna koppar, det består nästan till hälften af sump, men mycket smaklig sump, som man delvis dricker med i sista klunken.

Uppgörelsen kan inte uppskjutas längre, och den

blir en ganska lustig komedi. Tolken uppmanar mig att bjuda ungefär halva priset eller mindre och delger mig sina intryck af varorna, men det är omöjligt att meddela sig ogeneradt, ty krämarn kan alla möjliga språk, ryskan hjälper inte bättre än andra. Han jämrar sig öfver mina låga bud och ger tolken ilska blickar, som inte äro så illa menade. Han slår ner priset med en god procent, men kan vid Gud inte gå längre. Tolken står energiskt på mitt bästa, han blir förbittrad öfver krämarns prejeriförsök, och det kommer till en skarp ordväxling, jag förstår, hvad frågan gäller, ty hedersmännen tala franska. Det låter som den vildaste träta, så kommer några lugnande repliker på turkiska, underhandlingarna tyckas emellertid ha strandat, och vi närma oss dörren. I sista stund ropar oss krämarn tillbaka, mottar vårt bud, trots att det är så löjligt lågt, och säger åt mig i försömlig ton:

— Tillåt mig intyga, att ni har en utmärkt tolk, han förstår konsten att göra affärer, men jag har han halft ruinerat.

Och jag är tvungen småle tacksamt och välvilligt mot min utmärkta tolk och undrar för mig själf, hur stor procent den ärkeskälmen får af sin halft ruinerade kompanjon. Så ge vi oss åter ut på vandring i denna kolossala labyrint, där det finns mer än 3000 olika magasin och bodar, hvilkas ägare tillhöra en mängd olika nationaliteter: turkar, greker, perser, judar, armenier, araber. Turkarna gälla för de hederligaste i sin handel, och de anse det under sin värdighet att truga sina varor på de besökande, springa efter dem och hålla dem kvar i rocken som grekerna bruka, eller locka och tubba dem att köpa som judarna ha för sed. Det är därför så angenämt att vandra i vapenbazaren, där nästan alla krämare äro turkar och där man kan finna mycket vackra saker, dolkar med rikt sirade fästen, bössor med flintlås, sablar med arabiska inskrifter, fina porslinnsaker och gamla venetianska speglar. Som öfverallt i bazaren ha orientens skatter tyvärr blifvit blandade samman med västerlandets värdelösa, men fiffigt fabricerade kram.

Vi lämna bazarens halfmörka gator och styra vägen tillbaka till Pera. Men innan vi lämnat Skutaris slingrande gränder, bli vi vittnen till en egendomlig scen: på en bänk i ett gathörn håller en kringvandrande läkare på att behandla en sjuk. Med hastiga rörelser för han bladet af en knif öfver pasientens ansikte, mumlande några besvärjelseformler . . . Den sjukas ögon äro slutna och han sitter stel och orörlig, tydligen redan hypnotiserad.

— Tror ni att den där mannen förstår sin konst och kan bota stackaren? frågar jag min tolk.

— Kanhända, ty Allah är vis och mäktig, svarar tolken skrattande, men det är så mycket säkrare, att sjuklingen är af med sina pengar, när han vaknar.

Det gläder mig nästan att höra, hur alla människor, utan hänsyn till nationalitet och religion, någon gång bli lurade i Konstantinopel; och jag drar mig till minnes ur häfdeböckerna, att det redan på Herodotos' tid existerade en särskild kast i Orienten, vägvisarna och förklararena af minnesmärken, och att historiens fader, enligt sitt eget vittnesbörd, fann dem vara ett bedrägligt och panninggirigt släkte.

Oleg.

I HVAR 8 DAGS den 25 dec. 1901 utlysta pristäflan för utmärkta svenska originalromaner, är det utfästa prisbeloppet

Kr. 6,000 (Sextusen).

Täflingstiden utgår den 15 aug. 1905. Alla våra skriftställare inbjudas att delta.

SEGRARE OCH BESEGRAD.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfversparre.

FÄLTMARSKALKEN MARKIS OYAMA, JAPANSKA ARMÉNS GENERALISSIMUS, hvilken på ett så oförligneligt sätt leder den segerrika arméns operationer.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfversparre.

GENERAL KUROPATKIN,
RYSKA ARMÉNS ÖFVERBEFÄLHAFVARE.

Efter fotograf

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

GENERAL KUROKI (X) fördrifver en ledig stund med att profskjuta från ryssarna tagna gevär.

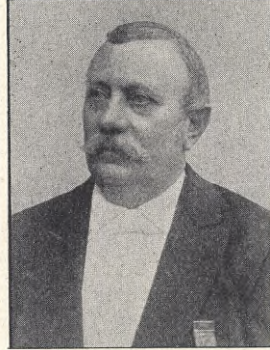
E. K. KLINGBERG.

Kontraktsp. fil. jub. d:rn kyrkoh. Emanuel Knut Klingberg i Björkvik fyllde den 5 mars 80 år. Stud. i Uppsala 44, fil. kand. 52, kyrkoh. i Askersund 66, i Arboga 76, i Björkvik 85. Fil. jubeldoktor 04.

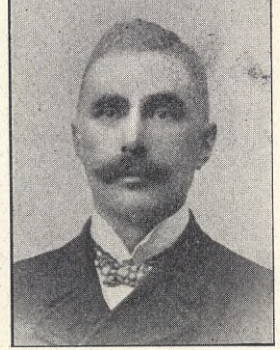
A. F. BRAUNE.

70 år fyllde den 4 mars f. d. öfverstelöjtnanten vid Göta artilleriregemente, Axel F. Braune, i Göteborg.

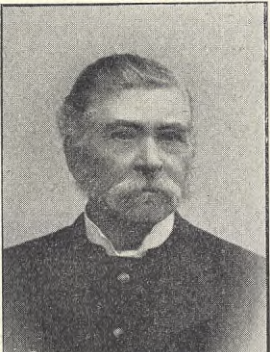
H. MÖLLER.

Universitetsbokhandlaren Hjalmar Möller i Lund, sedan 86 innehafvare af Gleerupska universitetsbokhandeln därt. fyllde den 11 mars 65 år. Förut inneh. af Centervallska bokhandeln i Kristianstad, under hvilken tid han lifligt deltog i Kristianstads kommunala lif. Led. af en del föreningar.

B. F. E. HASSELROT.

Till justitieombudsmannens eftr. har valts revisionssekreter. Berndt Fridolf Engelbrekt Hasselrot. St. 81, v. häradsh. 88, assessor i Göta Hofrätt 96, revisionssekr. 1900. Led. af bankkommittén 01. Ordförande i en del styrelser.

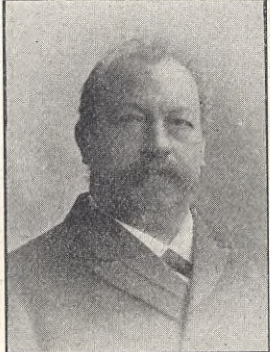
C. A. PLANTING-GYLLENBÅGA.

75 år fyllde den 3 mars stationsinspektoren Claës Axel Planting-Gyllenbåga. Sedan 77 stationsinspektör vid Aled station i Halmstad-Nässjö järnvägar. Innehar guldmedalj för "Trohet och flit".

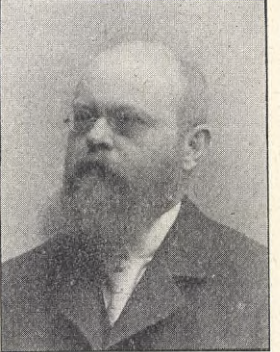
A. G. FÖRSELIUS.

Verkställande direktören i Stockholms Transport- och Bogserings-A.-B. A. Gustaf Förseilius fyllde den 7 mars 65 år. Stadsfullmäktigt i Stockholm 87, ledamot af drätsel-nämndens 2:dra afdelning.

T. H. BJÖRKBOM.

55 år fyllde den 1 mars stadsläkaren i Piteå Thure Hjalmar Björkbom. Provinsialläkare i Piteå 79. i Skellefteå 88, stadsläkare i Piteå 90. Ledamot af landstinget, v. ordförande i stadsfullmäktige, ledamot af Piteå hospitalsdirektion.

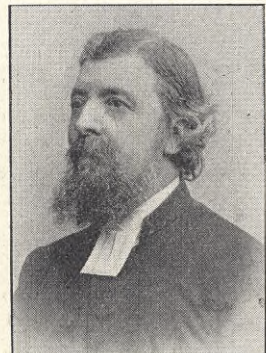
S. J. BOËTHIUS.

Professorn i värtalighet o. statskunskap vid Uppsala universitet. Simon Johannes Boëthius, fyllde den 6 mars 55 år. Led. af riksd. Andra kamm. 91-02, af Uppsala läns tolk-högskolas styrelse sedan 89. Professor sedan 1901.

G. G. A. CRAFOORD.

Landbrukaren Georg Gudhem Alexis Crafoord fyllde d. 7 mars 70 år. F. d. lärare i Wrangelro och Orups landbruksskolor o. Alnarps landbruksinstitut. Arrenderade Moholm med underlyd. gårdar 70-96. F. d. 25-årig led. af Skarabos läns hushållnings-sällskaps förvaltningsutskott jämte flera olika kommunala uppdrag.

OLOF PFAFF.

Kyrkoherden Olof Pfaff i Skanör fyllde den 15 mars 60 år. Student i Lund 70, prästvigd 74, klockare i Mjellby 80, kyrkoherdel Skanör sedan 85.

C. G. SKYTTE.

Översten i armén Carl Göran Skytte fyllde d. 4 mars 55 år. Underlöjtn vid Jämtlands fältjägarereg. 73, öfverstelöjtn. 02, öfverste i armén och afsked från regtet 04. Skytte, som deltagit med liflet intresse i kommunala angelägenheter, är bl. a. v. ordf. i Östersunds stadsfullm.

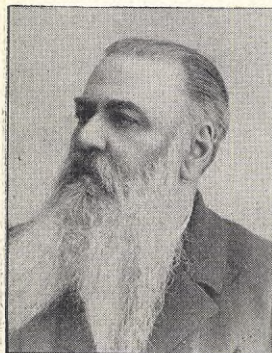

I. P. SON ERNBERG.

K. mt har transporterat häradshöfdingen i Medelpads v'stra domsaga, ledamoten i lagberedningen Ivar Peterson Ernberg att vara häradshöding i Askims västra och östra Hising samt Säfvedals häraders domsaga. Född 60.

PORTRÄTTGALLERI

C. FREDHOLM.

F. jägmästaren Carl Fredholm i Alingsås fyllde den 1 febr. 71 år. På sin tid lärare vid skogsinstitutet. Sedermera jägmästare i Norra Helsinglands revir.

G. P. v. KRUSENSTIERNA.

Kommandörkaptenen i kungl. flottans reserv Gerhard Philip von Krusenstierna fyllde den 8 mars 65 år. 66 löjtn., 75 kapt. vid k. flottan, 74 utnämnd till hamnkapten i Göteborg, 89 kommandörkapten i k. flottans reserv, 72-73 kommandant och chef å örlogsbriggen Gladan, 02 afsked som hamnkapten.

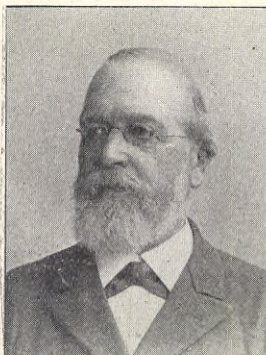
E. F. ERICSSON.

Regementsläkaren vid k. Västgöta regemente med. lic. Ernst Ferdinand Ericsson fyllde den 6 mars 55 år. Sedan 80 stadsläkare i Falköping. 82-02 stadsfullmäktig därstädes. Landstingsman 97-02.

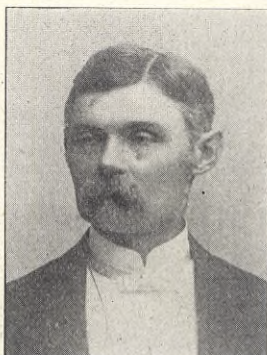
O. F. WIHLBORG.

Ryttmästaren Otto Wihlborg fyllde den 4 mars 50 år. Underlöjtn. vid Skånska dragonregementet 88, löjtnant 96, ryttmästare 97, chef för Bonby skvadron 04, chef för Haby remontdepot.

C. E. BERGSTRAND.

Professor Carl Erik Bergstrand i Stockholm, fyllde den 12 mars 75 år. Stud.-ex. 49, fil. kand. 55, fil. dr 57, lär. i kemi, geologi och fysik v. Ultuna landbruksinst. 57-68, prof. 64, landbr.-akad. agrikulturnkemist. Vetenskaplig förf. Led. af landbruksakademien 67, led. af Vetenskapsakademien 73.

L. J. R. KJELLÉN.

Den 7 mars fyllde föreståndaren för Vesterbottens läns landbrukskola å Ytterkaffe, Lars Johan Rudolf Kjellén 65 år. Led. af K. landbruksakademien, af Västerbottens läns hush.-sällskaps förvaltningsutskott, ordf. i Länets hästförsäkringsbolag, m. m.

M. G. LARSON.

Majoren i armén, fältintendenten Mauritz Greger Larson i Stockholm fyllde d. 12 mars 66 år. 63 stud., 64 kadett, 68 underlöjtn., 75 löjtn., 80 utredn.-intend., 86 kapt., 93 major i armén o. fältint. af II gr., 95 ch. för arméns intend.-förråd i Sthlm, 04 intend. af I gr., 70-95 led. af en del nämnder. Ifrig deltagare i den frivilliga skarpskytterörelsen.

C. F. BERG.

Handlanden i Karlstad C. F. Berg fyllde den 9 mars 55 år. Ledamot af stadsfullmäktige och af dess beredningsutskott samt hamnstyrelsen, ordförande i handelsförengens understöds-kassa.

C. E. L. BOHNSTEDT.

Till led. af riksd. Första kam. i Södermanlands län har valts hofjägmäst. Carl Edvard Ludvig Bohnstedt å Rinkesta. B. är kommunalstämmans ordf., landstingsman, led. af hush.-sällsk. förvaltningsutskott. Ordf. i diverse kommittéer inom länet.

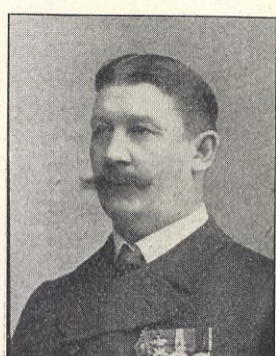
B. G. S. JONZON.

Den 17 mars fyllde föreståndaren för Gäfteleborgs läns folkhögskola i Bollnäs, pastor Gustaf Samuel Jonzon 50 år. J. har i 20 år, förestätt nämnda skola.

N. ANDERSSON.

En af Helsingborgs mera betydande affärsmän, grosshandlaren Nils Andersson fyllde den 8 mars 50 år. Ledamot af stadsfullmäktige och fattigvårdsstyrelsen, styrelseledamot af Skånska handelsbanken m. m.

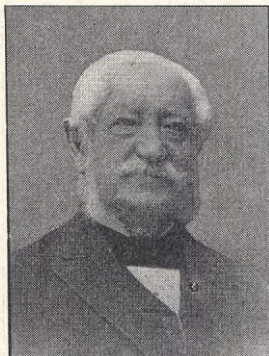

E. E. F. SABELSTRÖM.

Den 8 mars fyllde brandchefen i Stockholm kapten Ernst Emil Fredrik Sabelström 40 år. 80 underlöjtnant vid Kalmar regemente, 87 anställd vid Stockholms brandstation, 97 kapten i armén, 95 brandkapten, 1900 chef för brandkåren.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

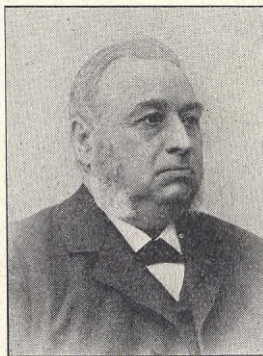
C. J. F. E. FOCK. †

Öfverstelöjtnanten i armén frh. Carl Johan Fredrik Emil Fock afled d. 7 mars i Jönköping. F. 12, 16 jn. v. k. Smålands Grenadierbataljon 41, kapten 50, major 59, öfverstelöjtnant i armén 65. Ledamot af riksdagens 2:dra kammare för Lidköping, Hjo, Falköping 76—78.

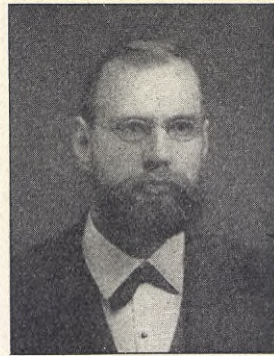
A. V. BJÖRNSTAHL. †

Fabrikören Axel Victor Björnstaël i Bäljefors (Skaraborgs län) afled den 17 februari vid 80 års ålder. Bedref en ganska stor färgeri-, spinneri- och väfverirörelse.

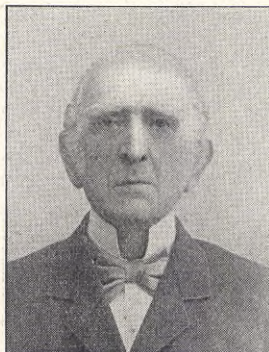
A. ERICSSON. †

Bruksägaren Anders Ericsson i Bohult, Karlskoga afled den 6 mars, 67 år gammal. E. har innehaft en mängd offentliga och ensk uppdrag, såsom landstingsman, ordf. i kommunalnämnden, i Karlskoga härads brandslotsbolag, led. i kyrko- och skolråd. Innehade guldmedalj "för medborgerliga förtjänster".

E. H. G. von POST. †

Den 26 febr. afl. i Sthlm bergsing. Ernst Gustaf Hans von Post i en ålder af 52 år. Stud. 74, genomgick 74—77 Tekn. Inst. År 77—78 assist. på agrikut.-kem. laborat. vid Ultuna landtr.-inst. 78 reste han till Bergen för stud. af stenkolsindustrien följande år grufingen. vid Kropps stenkolsgrufvor i Skåne.

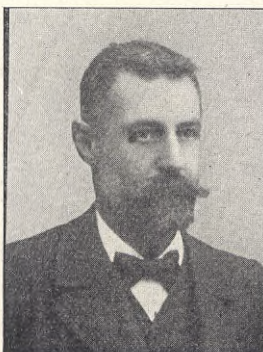
L. A. R. FRICK. †

En af Jönköpings mest bemärkte män, häradshöfdingen Lars Anders Rudolf Frick, afled den 4 mars. F. 13, stud. 28, hofrättslex. 31, v. häradshöfding 42. F. har ägnat mycken tid och arbete åt det allmännas bästa, särskildt åt stadens utveckling och förkofran.

F. W. PETERSSON. †

F. d. adjunkten vid Kristianstads högre allmänna läroverk F. W. Petersson afled den 4 mars, född 38.

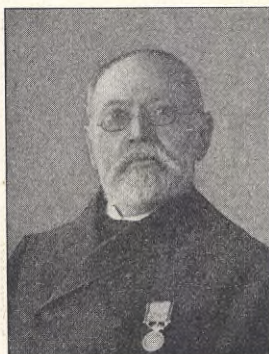
E. LORD. †

Föreståndaren för Uddevalla Gasverk, ingenjör Edmund Lord afled den 30 jan. vid 54 års ålder. Född i England, har han i ca 25 år varit i Sverige. Uppförde den första sill-guanofabriken (å Grötön). Vid gasverket sedan 84.

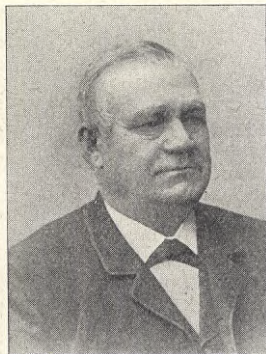
K. L. OLSSON. †

Den 27 febr. afled i Stockholm adjunkten vid Södermalms högre läroverk Karl Leonard Olsson 47 år gammal. Stud. 78, fil. kand.-ex. 84, som han kompl. 88—89. 85 ex. lär. vid ofvannämnda lärov. o. 94 adj. 86 äfven lär. v. Wallinska sk. Utg. fl. tyska lärob. m. m. Behjälplig i arb. s. utm. i d. stora lärov.-propositionen.

J. SJÖGREN. †

Den 9 mars afl. i Nyköping förre öfverlär. i Nikolai församl. Johan Sjögren född 23. S. skötte under en följd af år kommunalgöromålen i Nikolai förs. samt var senare led. af drätselkamm. o. kyrkoråd. Ordf. i pantlånebanken.

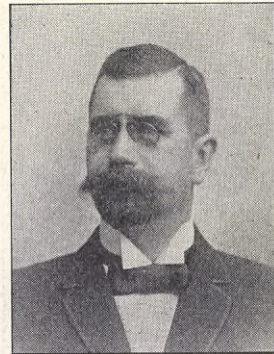
C. A. PETERSSON. †

F. d. led. af riksdagens Andra kammare landtbrukaren Carl August Petersson i Tuna, Rystads socken afled den 3 mars. Född 29, led. af Andra kamm. 75—89. Innehade dessutom en mängd olika förtroendeuppdrag inom sin ort. Hög trimurare.

K. A. PERSSON. †

Läraren vid högre folkskolan och bitr. lärare vid landstingssemenariet för småskoleelever i Malmköping, s. m. kand. Karl August Persson afled den 4 mars 49 år gammal. V. ordf. i kommunalstämman, mångårig led. af municipalstyrelsen m. m.

C. F. LUNDBERGH. †

Distriktsläkaren, med. lic. Carl Fredrik Lundbergh afled den 5 mars i Stockholm, f. 58. Stud. 77, med. lic. 90. Har deltagit som uppboordsläkare i en del expeditioner. 91—94 amanuens vid Sabbatsbergs sjukhus, underkirurg därställes 94—97. 98 distriktsläkare i Katarina östra distrikt i Stockholm.